

זוהר היומי

זוהר במדבר – דף רל"ז ע"א

פרשת פנחס

♦ הקטע מתחיל בדף הקודם (רל"ז ע"ב) ומסתיים בדף זה ♦

טקסט הזוהר

דִּאֲחִיד בְּחִבְרִיה, וְאֲתִיב לִיה לְאַחֹרָא.

תרגום לעברית

פִּנְחָס זֶה יִצְחָק, וְעַמֵּד פִּנְחָס וְדִן דִּין, וּמִתְלַבֵּשׁ בְּגְבוּרָה חֲזָקָה, שֶׁהוּא שְׂמָאל. וּמִשּׁוּם זֶה זָכָה לְיָמִין. כָּאֵן נִכְלָל שְׂמָאל בְּיָמִין. הֲשִׁיב אֶת חֲמַתִּי, מִהוּ הֲשִׁיב אֶת חֲמַתִּי? אֵלָּא אֵלּוּ הֵם שְׁלֹשָׁה מִמְּנִים שֶׁל הַגִּיהֶנֶם: מִשְׁחִית, אֶף, וְחֲמָה. (אֶחָד עַל שְׁפִיכוֹת דַּמִּים, אֶחָד עַל גְּלוֹי עֲרִיּוֹת, וְאֶחָד עַל עֲבוּדָה זָרָה). מִשּׁוּם שֶׁרָאָה אוֹתוֹ חֲמָה שֶׁהִיא מִתְפַּשֵּׁט וְנִמְשָׁךְ מִצְדּוֹ שֶׁל יִצְחָק, מָה עָשָׂה? הִתְלַבֵּשׁ הוּא בְּיִצְחָק, וְאֵחָז בְּאוֹתָהּ חֲמָה כְּמִי שֶׁאֵחָז בְּחִבְרוֹ וְהֲשִׁיב אוֹתוֹ לְאַחֹרָיו.

טקסט הזוהר

וּכְדִין דָּן דִּינָא, וְעַבִּיד דִּינָא. דָּן דִּינָא, דְּכָל בּוֹעֵל אֶרְמִית קִנְאִין פּוֹגְעִין בּוֹ. וְעַבִּיד דִּינָא, דְּכִתִּיב וַיִּדְקֹר אֶת שְׁנֵיהֶם. וְעַל דָּא כְּתִיב הִכָּא, הֲשִׁיב אֶת חֲמַתִּי. וְכִתִּיב הָתָם, (אִיכָּה ב) הֲשִׁיב אַחֹר יָמִינוּ מִפְּנֵי אוֹיֵב, מִה לְהֵלֶן לְאַחֹרָא, הִכִּי נָמִי לְאַחֹרָא. וְעַל דָּא יו"ד דְּפִינְחָס הִכָּא, יו"ד דְּיִצְחָק. וְכָלָא הוּא מַעַל בְּנִי יִשְׂרָאֵל, דְּכַד חָמָא הָהוּא חֲמָה, חָמָא לִיה דְּהָהּ נְחִית עַל רִישִׁיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל.

וְאִזְּךָ דִּין, וְעָשָׂה דִּין. דִּין דִּין - שְׁכָל בּוֹעֵל אֲרָמִית קִנְאִים פּוֹגְעִים בּוֹ. וְעָשָׂה דִּין - שְׁכָתוֹב וַיִּדְקֹר אֶת שְׁנֵיהֶם. וְעַל זֶה כָּתוּב כָּאן, הַשִּׁיב אֶת חֲמָתִי. וְכָתוּב שָׁם (אִיכָה ב) הַשִּׁיב אַחֲרֵי יָמֵינוּ מִפְּנֵי אוֹיֵב. מֵה שָׁם לְאַחֲרָיו, כִּי גַם כָּאן לְאַחֲרָיו. וְעַל זֶה אוֹת יו"ד שֶׁל פִּינְחָס כָּאן, יו"ד שֶׁל יִצְחָק. וְהַכֹּל הוּא מַעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. שְׁכָאֲשֶׁר רָאָה אוֹתוֹ חֲמָה, רָאָה אוֹתוֹ שְׁהָיָה יוֹרֵד עַל רָאשֵׁיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

טקסט הזוהר

מֵאִי חֲמָא. חֲמָא מ', אֶת דָּא דִּהְוָה טָאס בְּרִיקְעָא, וְדָא הוּא סִימְנָא דְּמִלְאָךְ הַמּוֹת, דְּבִעָא לְאַתְּבָנָא בְּאֵת וָא' וְאֵת ת'. מָה עָבַד פִּנְחָס. דִּהְוָה מִתְּלַבֵּשׁ בִּיצְחָק, כְּדִין נָטִיל הָהוּא אֶת מ', וְחָטַף לִיה, וְחָבַר לִיה בִּהְדִּיָּה. כִּיּוֹן דְּחֲמָא מִלְאָךְ הַמּוֹת, דְּפִנְחָס חָטַף לִיה לְהָהוּא מ' בִּהְדִּיָּה, מִיד תָּב לְאַחֲרָא.

תרגום לעברית

מָה רָאָה? רָאָה אוֹת מ', אוֹת זוֹ שְׁהִיְתָה טָסָה בְּרִיקְעָא, וְזֶהוּ סִימֵן שֶׁל מִלְאָךְ הַמּוֹת שְׁרוּצָה לְהַפְנוֹת בְּאוֹת וָא' וְאוֹת ת'. מָה עָשָׂה פִּנְחָס? שְׁהִיָּה מִתְּלַבֵּשׁ בִּיצְחָק, אִזְּ נָטִיל מ' הֵיִיא, וְחָטַף אוֹתוֹ, וְחָבַר אוֹתָהּ עִמּוֹ. כִּיּוֹן שֶׁרָאָה מִלְאָךְ הַמּוֹת שְׁפִנְחָס חָטַף לוֹ אוֹת מ' הֵיִיא עִמּוֹ, מִיד שָׁב לְאַחֲרָיו.

טקסט הזוהר

מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּכַד קִנֵּי בְּלִבִּיה פִּינְחָס, אֶתְלַבֵּשׁ בִּיצְחָק, וְאֶסְתַּלַּק לְמַהְוֵי בְּחוּשְׁבָּנָא ר'ח, וְהָכִי סָלִיק שְׁמִיָּה ר'ח, וְהָכִי סָלִיק יִצְחָק. כִּיּוֹן דְּחֲמָא לְאֵת מ' טָאס בְּרִיקְעָא, חָטַף לִיה, וְחָבַר לִיה בִּהְדִּיָּה וְאַתְעָבִיד מִיד רמ"ח, הִדָּא הוּא דְּכָתִיב וַיִּקַּח רַמַּח בְּיָדוֹ.

מה הטעם? משום שפאשר קנא פנחס בלבו, התלבש ביצחק, והתעלה להיות בחשבון מאתים ושמונה, וכך עולה שמו במאתים ושמונה, וכך עולה יצחק. כיון שראה לאות מ' עפה ברכיע, חטף אותה וחבר אותה עמו, ונעשה מיד מאתים וארבעים ושמונה. זהו שכתוב ויקח רמח בידו.

טקסט הזוהר

בגין דאות מ' הוה סימנא קדמא לראשון, למבני מות על עלמא, בגין דאת דא הוה טאס על רישיה דאדם, בשעתא דכתיב, (בראשית ג) ותקח מפריו, מ' פריו. והוה מחכא ו'ת, בזמנא דכתיב, (הקדמת בראשית י"ב ע"ב) ותאכל, ותתן, ותפקחנה. כידין אתבני מות על עלמא.

תרגום לעברית

משום שאות מ' היתה סימן ראשון לאדם הראשון לכנות מות על העולם, משום שאות זו היתה טסה על ראשו של אדם, בשעה שכתוב (בראשית ג) ותקח מפריו, מ' פריו. והיו מחכות אותיות ו'ת בזמן שכתוב ותאכל, ותתן, ותפקחנה. אז נבנה מות על העולם.

טקסט הזוהר

פנחס הוה חמי ליה השתא ההוא את מ', טאס על רישיהון דישראל. והיאך חמא ליה. חמא דיוקנא דמ' פתוחה, מליא דמא. כיון דחמא ליה, אמר הא ודאי סימנא דמלאך המות, מיד חטף לה, אדכר עליה שמא מפרש, ונחית להאי את לגביה. ומה דהוה ר'ח, אתצריך רמ'ח. כידין ויקח רמח בידו. ועל דא כתיב מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי, דקני לשמא קדישא, דהוה מחברין ליה ברשו אחרא. בתוכם, מאי בתוכם. בגין דהוה אזל ועאל בגו כמה אוכלוסין, כמה רברבון, ומסר גרמיה למותא בינייהו. אבל בתוכם, בתוך מ', בתוך מ' הוה ההוא קנאה דקני.

פִּנְחָס הָיָה נִרְאָה לוֹ עֹכֶשֶׁוֹ אוֹתָהּ אוֹת מ', עָף עַל רִאשֵׁיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְאִיךָ רָאָה אוֹתוֹ?
רָאָה צוּרֶת אוֹת מ' פְּתוּחָה, מְלֵאָה דָם. כִּיּוֹן שֶׁרָאָה אוֹתוֹ, אָמַר: זֶה וְדָאִי סִימָן שֶׁל מְלֵאךְ
הַמּוֹת. מִיָּד חָטַף אוֹתָהּ, הִזְכִּיר עָלֶיהָ שֵׁם הַמְּפָרֵשׁ, וְהוֹרִיד לְאוֹתָהּ הָאוֹת אֲצִלוֹ. וְמָה
שֶׁהָיָה בְּגִימָטְרִיָּא מְאֻתָּם וּשְׁמוֹנָה, הִצְטַרֵּף לְהִיּוֹת מְאֻתָּם וְאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנָה. וְאֵז נֶאֱמַר
וַיִּקַּח רֹמַח בְּיָדוֹ. וְעַל זֶה כְּתוּב, מַעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאוֹ אֶת קִנְאָתִי. שֶׁקִּנְאָה לְשֵׁם הַקָּדוֹשׁ,
שֶׁהָיוּ מְחַבְּרִים לוֹ בְּרִשּׁוֹת אַחֲרָת. בְּתוֹכָם, מָהוּ בְּתוֹכָם? מִשּׁוֹם שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ וְכָא בְּתוֹךְ
כַּמָּה הַמוֹנִים וְכַמָּה חֲשׂוֹבִים, וּמִסֵּר עֲצָמוֹ לְמִיתָה בִּינֵיהֶם. אֲבָל בְּתוֹכָם, בְּתוֹךְ מ', בְּתוֹךְ
מ' הָיָה אוֹתָהּ קִנְאָה שֶׁקִּנְאָה.

טקסט הזהור

מֵאִי טַעְמָא מ'. בְּגִין דְּאִיְהִי סִימָנָא דְּמוֹת, אִיְהִי סִימָנָא דְּמ' מְלָקִיּוֹת. אִיְהִי סִימָנָא דְּד'
מִיתוֹת בֵּית דִּין. וּמִתַּמָּן סָלִיק וְנַחֲתִית, נַחֲתִית וְסָלִיק, סָלִיק לְמ', וְנַחֲתִית לְד'. נַחֲתִית מְד',
אִינּוֹן ד' רוּחִין, דְּמִתְפָּרֵשׁן מִגּוֹ דְּכָר וְנוֹקְבָא מִמְּסַבּוּתָא, וּבְגִינִיּוֹ ד' מִיתוֹת בֵּית דִּין.
וּמִתַּמָּן סָלִיקִין לְמ'. וְהִינּוּ מ' סִימָנָא וּמֵאֲנִין דְּמִלְאךְ הַמּוֹת. וְדָא נָטִיל פִּנְחָס, וְקָם בְּתוֹךְ
מ', וְעַל דָּא וְלֹא כְּלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאָתִי.

תרגום לעברית

מָה טַעַם אוֹת מ'? מִשּׁוֹם שֶׁהָיָה סִימָן שֶׁל מוֹת, הָיָה סִימָן שֶׁל מ' מְלָקִיּוֹת. הָיָה סִימָן שֶׁל
ד' מִיתוֹת בֵּית דִּין. וּמִשָּׁם עָלָה וַיֵּרֵד, וַיֵּרֵד וְעָלָה. עָלָה לְמ', וַיֵּרֵד לְד'. יֵרֵד מְד', שֶׁהֵם ד'
רוּחוֹת שֶׁנִּפְרְדוֹת מִתּוֹךְ זָכָר וְנִקְבָּה מִהִטְמָאָה, וּבִגְלָלֵן ד' מִיתוֹת בֵּית דִּין. וּמִשָּׁם עוֹלִים
לְמ'. כְּלוּמָר, מ' סִימָנִים וְכֻלָּם שֶׁל מְלֵאךְ הַמּוֹת. וְזֶה לָקַח פִּנְחָס וְעָמַד בְּתוֹךְ מ', וְעַל זֶה
נֶאֱמַר וְלֹא כְּלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאָתִי.

וכי האיך השיב פנחס חמתיה דקודשא בריך הוא, והכתיב ויהיו המתים במגפה וגו', אי לא מית חד מנייהו, הנה אמינא השיב את חמתי, אבל כיון דכל הני מיתו, מאי טעמא השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל. אלא ודאי בריךא דמלה, ווי ליה לבר נש דפגים זרעיה, ווי ליה למאן דלא נטיר זרעיה כדקא יאות, חס ושלום דאפילו חד מישראל מית, אלא שבטא דשמעון, כד אתי אינון ערב רב, אתערבו בנשין דשבטא דשמעון, בתר דאתגירו, ואולידו בנין, מנהון מיתו בעגל, ומנהון מיתו במותנא, ואחרנין מיתו הקא, אינון דאשתארו. הךא הוא דכתיב, ויהיו המתים במגפה, אשר מתו לא כתיב, אלא המתים, מתים דמעיקרא הוו.

תרגום לעברית

וכי איך השיב פנחס את חמתו של הקדוש ברוך הוא, והרי כתוב ויהיו המתים במגפה וגו'? אם לא מת אחד מהם, הייתי אומר השיב חמתי, אבל כיון שכל אלו מתו, מה הטעם השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל? אלא ודאי ברור הדבר: אוי לו לבן אדם שפוגם זרעו! אוי לו למי שלא שומר זרעו כמו שצריך! חס ושלום שאפלו אחד מישראל מת, אלא שבט שמעון, כאשר באו אותם ערב רב, התערבו בנשים של שבט שמעון לאחר שהתגירו, והולידו בנים - מהם מתו בעגל, ומהם מתו במגפה, ואחרים מתו כאן, אלו שנשארו. זהו שכתוב ויהיו המתים במגפה. אשר מתו לא כתוב, אלא המתים, מתים שכבר היו.

טקסט הזוהר

ובגין דאסתמרו ישראל, וכל אינון זרעא קדישא, אתמנון כלהו, בגין דלא חסר אפילו חד מנייהו. ועל דא כתיב, ולא כליתי את בני ישראל, מכלל דאחרנין כלו. וכן השיב את חמתי מעל בני ישראל, מעל בני ישראל השיב, אבל מעל אחרנין דהו ערב רב, לא השיב. ועל דא רשים קרא ואמר, מעל בני ישראל. ובגין דא אתמנון בני ישראל

כַּמְלֻקְדָּמִין, וְחִבֵּר לֹוֹן קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהִדְיָה. כְּגֻוְנָא דָּא בְּעוֹבְדָא דְעַגְלָה, דְּכַתִּיב,
(שְׁמוֹת ל"ב) וַיִּפֹּל מִן הָעֵם וְגו'. כָּל אֵינוֹן מַעֲרַב רַב הָיוּ. וְלֹאֲחֻזָּא דִּלָּא הָיוּ מִבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, מֶה כְּתִיב לְבִתֵּר, (שְׁמוֹת ל"ה) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדַּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

תרגום לעברית

וּמִשּׁוּם שֶׁנִּשְׁמְרוּ יִשְׂרָאֵל וְכָל אוֹתָם זֶרַע קְדוֹשׁ, נִמְנָו כָּלָם, מִשּׁוּם שֶׁלֹּא חָסַר אֶפְלוֹ אֶחָד
מֵהֶם. וְעַל זֶה כָּתוּב וְלֹא כִלִּיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מִכָּלֵל שְׂאֲחֵרִים כָּלוּ. וְכֵן מֶה שֶׁנֶּאֱמַר
הָשִׁיב אֶת חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל - מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָשִׁיב, אֲבָל מֵעַל אֲחֵרִים שֶׁהָיוּ עָרַב
רַב לֹא הָשִׁיב. וְעַל זֶה כָּתַב הַפְּסוּק וְאָמַר מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וּמִשּׁוּם זֶה נִמְנָו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
כְּמִקְדָּם, וְחִבֵּר אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִמּוֹ. כְּדִגְמַת זֶה בְּמַעֲשֵׂה הָעַגְלָה, שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת
ל"ב) וַיִּפֹּל מִן הָעֵם וְגו'. כָּל אֵלוֹ מַעֲרַב רַב הָיוּ. וְלִהְיוֹת שֶׁלֹּא הָיוּ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מֶה
כָּתוּב אַחֵר כֵּךְ? (שְׁמוֹת ל"ה) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדַּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) — © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס - שימוש לא מסחרי - שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.